

Utálok télen utazni, s különösen nehezen szánom rá magam, hogy elhagyjam komfortos otthonomat, ha a konyha letéphető naptára pénteket mutat: elő-hétfévégét. Ráadásul vonaton... Kiráz a hideg.

Az egész a telefontal kezdődött.

Mivel megélhetésem a mobilhoz köt, szinte sohasem kapcsolom ki, állandóan készen állok, nehogy elmulasszam a nagy fogást, bár nem kerülgetnek óriáshalak. Minden másnap lelkiismeretesen a töltőre dugom, és a függők éberségével ügyelek a SIM-kártya érvényességére. Nincs szükségem okostelefonra, beszélő androidra, megelepszem a szerény Nokiával, és a hajdani cow boyok mondata cseng a fülemben: a működő fegyver jó fegyver.

Minden hívást fogadok, legyen az ismeretlen, szám nélküli vagy regisztrált reklámdal, azonnal lecsapok rá, mert „sose lehessen tudni” – bár ez a taktika még nem jött be.

Péntek délben a fotelben nyújtóztam, és a bepárasodott ablaküvegen átderengő havas téli tájban bukdácsoló árnyalakok táncában gyönyörködtem, azzal a kaján kárörömmel, amit a fedezékben megbúvó érezhet a harctéren szolgálatot teljesítők láttán.

A konvektor lágyan dorombolt, az imént lefőzött kávé illata dédelgetett. Elmúltam negyvenéves, de makkegészséges vagyok – még fel kell hívnom Editet, hogy lemondjam a szombat délutánra megbeszélt randit. Randi? Hol volt az már... augusztusban összeköltözésről beszéltünk; azaz ő emlegette, én nagyokat hallgattam, és a söröspohárba dugtam az orromat vagy hirtelen két mozijegyet rendeltem a Nokión.

Edit lángvörös hajú, teltkarcsú, hevesen és sokat gesztikuláló, csupaszív teremtés. Óvodában dolgozik, együttléteinken mindig dicshimnuszokat hallok a Kökény vagy a Micimackó csoportról. Rutinos üzletkötőként úgy teszek, mintha figyelnék, valójában azt tervezem, mit csinálok holnap, ha X. vagy Y. végre visszajelez; milyen cseles szerződés módosításra lesz szükség Z.-nél, aki foggal-körömmel ragaszkodik lyukas tetejű apartmanjához, és nem hajlandó engedni az árból.

Edit nem veszi észre elkalandozásaimat, és boldog, hogy valakivel megoszthatja álmait s reményeit. Jelenleg fivérével él, aki (szintén) befuccsolt házasságaiból menekült a közös lakásba. Jól kijövök a kövér férfival – jellegzetes hangjának köszönhetően az egyik kereskedelmi rádió megmondóembere. Szerintem nem ellenkezne, ha összebútoroznék a testvérével. Mi tart vissza? A három elrontott házasság? Csökkenő önbizalmam? A kényelemszeretet? Aki tűzvészből menekült, a gyufalángtól is tart. Félek.

Gondolkodás közben felcsörömpölt a Nokia.

– Igen – mondtam a fekete dobozba, félig kérdő, félig kijelentő módon. A kijelző „magánszámot” mutatott.

– Fekete Péter?

– Igen.

Ha az illető kísérletet tesz, hogy nevemmel viccelődjön, bontom a vonalat. A férfihang azonban közömbös maradt, sőt, kimért. Talán egy cég anonim hívásellenőrzője, virtuális ügyfélszámáláló.

– A Zöldsziget-centrumban megadott ingatlannal kapcsolatban érdeklődöm.

– Kérhetnék egy azonosítót? – és nyúlok a laptop felé.

– WAC0376698.

– Egy pillanat. Eeeeegy fél pillanat. Máris megvan. Várom a kérdést.

Az üzlet általában a legelső szituációban megkötetik vagy szinte azonnal a kukába kerül. Hírnevemet tévedhetetlen ösztönömnek köszönhetem: képes vagyok helyes ítéletet mondani az Ügyről annyi tény alapján, ami kollégáimnak éppen csak a profilozáshoz elég. Amit azonban nyerek a réven, elvesztem a vámon – aki sikeres az üzletben, hoppon marad a szerelemben.

– Érdekel – szól fahangon a leendő (illetve máris) ügyfél.

Képzeltben rákoproztam elektronikus aláírását a szerződésre. Negyvenmilliós tranzakcióról volt szó, ebből két-két és fél millió az én számlámon landolna. Nem megvetendő összeg, bár jelenleg semmi szükségem extra jövedelemre.

Félszemmel kilestem az utcára.

Noha alig múlt dél, az üvegre a korai szürkület öreg farkasbundája terült. A párkányon vastag hó hevert. Megvakargattam kopaszodó fejtetőmet. Újra beengedtem Editet gondolataimba, inkább csak hogy elbúcsúzzam tőle.

Az ingatlan az ország északkeleti zugában található, háromszáz kilométerre. Festői, meredek hegyoldal, szőlővel telepített, akácfákkal övezett táj.

– Mikor lehetne megnézni? – kérdezte tárgyilagosan a férfi (jó ötvenesnek saccoltam, magas, vékony, atlétikus figurának, aki szabad idejében golfozik).

– Bármikor – válaszoltam. – Leszámítva az odautazás idejét.

– Én itt vagyok a környéken – mondta készségesen. – A Négy Bivalyban szálltam meg.

– Remek – feleltem, noha természetesen fogalmam sem volt, milyen az általa említett hely. – Én viszont a fővárosban vagyok. Kell egy kis idő, mire odaérek kocsival.

– Autóval? Járt ma már az utcán?

– Nem – mondtam, és megfeszítettem arcizmaimat. Utálom, ha kioktatnak.

A hang udvariasan folytatta:

– Valóságos ítéletidő tombol odakint. Tízpercenként bemondják valamelyik csatornán, hogy akinek nincs halaszthatatlan dolga, ne szálljon gépjárműbe. Intercityvel kell jönnie. Az durván négy óra, de megbízható. Nekem viszont legkésőbb szombaton indulnom kell. Már így is késésben vagyok. Teljesen véletlenül találtam az önök honlapjára, és olvastam a hirdetését.

Teljesen véletlenül? Az Öreg a haját tépné, ha ezt hallaná: havonta súlyos százezrekbe kerül a Google-keresőprogramjának naprakész befolyásolása.

Három perc alatt megbeszéltük a tennivalókat. Azonnal felkerekedem, kora este elérem a települést. Az ügyfél a pályaudvaron vár rám.

És most úton vagyok. Két és fél órája a csaknem üres vonaton. A szélsőséges időjárás és a média fenyegető szövegei csak a legmakacsabb utazók kedvét nem vették el, aki tehetné, otthon maradt. Ülök szemben csüggeteg tükörmással, ami a villódzó lámpafényben néha megsokszorozódott, és bánom már, hogy engedtem a hangnak. Igaz, az ingatlan jó néhány hónapja porosodott a Cég w eboldalán, és a valóságban is erős romlásnak indulhatott. Ha valaki beleszeret és megvásárolja, nem akadályozom.

Edit megértő volt (tálatás kérdése az egész), meggyőztem, hogy viszek eszkimóhálózsákokat és tartalék élelmiszert, ha a vonat elakadna a hófúvásban. Sajnálta, hogy vidéken élő szüleinek most nem mutathat be – a találka halasztódik.

Megdörzsöltem az ablakot, az üveghez hajoltam – a fekete lyukon át csaknem belezuhanam a tejútféher tájba. A távolban apró piros és sárga pontokat fedeztem fel. A kalauztól megtudtam, hogy ott a sísánc, a pálya alatt elterülő falu pedig az én végállomásom.

– Nagy mázlink van – közölte bizalmasan. – Jó irányból fúj a szél.

Felhúztam télikabátom cipzárját, a sálát a vízhatlan gallér alá gyömösöztem, és fél kézzel lekaptam a táskámat a tartóból. Noha csak a legszükségesebbeket hoztam magammal, nehéz volt, akár a vizes föld. Reméltem, hogy az itteni úttakarítók jó munkát végeztek. Ha a sors úgy akarja, még ma este szemrevételezzük a birtokot (a ház őrzőit indulás előtt értesítettem), és összeüthetem az előszerződést. Mikor megpillantottam a biliárdasztal simaságú peront, mindjárt könnyebben cipeltem a csomagot. A keskeny peronokat csúszásmentesített átjárók kötötték össze. Két-három perc alatt fedett helyre értem. Sehol senki nem várt rám. A csönd az államig ért. Az épület mogorva és visszautasító volt. Pokolba kívántam a hangot, a Négy Bivalyt és mindent, ami ehhez az ismeretlen helyhez kapcsolt. A bekötőúton méteres hó magasodott. Vágjak neki gyalog?

A Nokia csörömpölt. Láttam, hogy távolabb megjelenik egy reflektor csálé kettőspontja, ám kisvártatva nyom nélkül elenyészett. Egémberedett ujjaimmal lehúztam a kabátcipzár, előhalasztam a mobil. Ő volt. Ezúttal rozsdásan recsegett.

– Sajnálom, Fekete úr, félreértés történt – mondta udvariasan, miután meggyőződött róla, hogy valóban elvergődtem a vasútállomásig –, most derült ki, hogy mégsem tudok időben eljutni oda, ahová megbeszéltük.

– Hát hol van ön valójában?

– Egy másik állomáson.

– És melyiken, ha meg nem sértem?

Megmondta.

– Esetleg tudna ajánlani egy éjjel-nappal nyitva tartó szánkölcsonzó üzletet, vagy vágjak neki gyalog az útnak?

– Haha – szólt szárazon. – Higgye el, eszemben sincs felültetni önt.

Haha. Ez ismerős volt. Nagyon ismerős.

Rövid, de pontos tájékoztatást adott az óránként közlekedő távolsági busz menetrendjéről, majd elkészönt.

Nyolc óra volt. Hihetetlen az egész, gondoltam, miközben az idegen táj hókupacai között navigáltam. Megtaláltam az Ikarus-monstrumot, s miután eldadogtam a sofőrnek, merre óhajtok utazni, lerogytam az első ülésre, és szinte azonnal elaludtam.

A túlfűtött busz szelíden ringatott. Arra riadtam, hogy a jármű megállt, a nyitott ajtókon kipufogógáz szagú, fagyos levegő áramlik be. Kivilágított peron előtt voltunk.

– Megérkeztünk – ásított a sofőr.

Összeszedtem magam, és lebotladoztam a lépcsőkön. Az alsó fokon megcsúsztam. A szürkén-sárgán párálló levegő szinte koronát alkotott három mozdulatlan alak feje fölött. A középsőnek vörös volt a haja.

– Szervusz – mondta Edit. – Ugye, nem haragszol? Szeretnék bemutatni a szüleimnek.